

Проминув! Не вжеж трутина не чіпаєсь того дивного чоловіка? — питав ся кождий самого себе. В дійсности оно сталося інакше. Распутін пив доволі ще дома і лиш покушав затроєного вина, а решту вилив до порцеляни в якій стояв вазон з цвіткою.

Коли Распутін взяв в руки хрест, щоби ему близше приглянутись, Степанов поступив ся за ним, виймив свій револьвер, приклав до раменн Распутіна і нараз — вистрілив!

Всі, що ждали в горішній кімнаті, вибігли на балкон над сходами. Саме тоді вийшов Степанов з ідальної і ідучи сходами на гору, покликував:

"Святець мертвий нарешті! Росія свободна від сего лайдака!"

Прочі почали й собі радісно окликувати свободу Росії, поділяючись надією на кращий лад в державі, коли на їх велике здивованє отвирають ся двері з ідальної і з відти вилізть Распутін з обкровавленими руками, стогнучи і кленучи, та прямує до головних дверей, щоби втечи від заговорщиків на житє.

Справа з отруєю не повелась і куля Бравнінга лиш ранила єго. Распутін носив під шматєм сорочку зі сталевої тканини, яку царниця спеціально спровадила з Німеччини одну для царя Миколи, а другу для Распутіна.

За се однак не знав ніхто з заговорщиків. Тим і дивувались они, чн справді той бішений монах наділений якоюсь надприродною силою?

"Ви пробували убити мене! — закричав Распутін простерши до гори свої стиснені закровавлені кулаки. "Але я ще живу — живу! — і Бог поможе мені пімститись!"

Приклавши відтак руки на рану звідки текла кров, Распутін зареготав ся дивним діявольским сьміхом. А сей реготдорешти убив яку небудь сьмідливість у заговорщиків — все заніміло і остовпіло, на балконі.

Лиш оден між ними мушнн не стратив притомности. Той Степанов, як держав свій револьвер ще в руках, так і скочив сейчас долів сходами, заступив Распутіновн дорогу і всі кулі які були в револьверу встріляв Распутіновн в голову.